

Verslag Research Day 1

15 oktober 2022

B.H.M. Calluy

Gesprekspartner #1: Tanya Hermesen

De ochtend begon met een gesprek met Tanya Hermesen. Ze is een regisseur, auteur, artistiek leider van de opleiding theaterdocent in Amsterdam, artistiek programmamaker voor Kafka en onderzoeker.

Na een korte kennismaking vroeg ze me waar ik mee struikelde.

Ik vertelde haar dat ik, op dit moment, geen respons krijg van de theatermakers en gezelschappen die ik aanschreef en belde. Ik had één iemand, Anneleen Winten van Trill, maar verder reageerde niemand. Direct kwam ze met namen, e-mailadressen en aanbevelingen voor Kopergietery, Larf, Het Paleis en Stormkop. Deze contactpersonen bij deze gezelschappen moest ik contacteren met “groetjes van Tanya”. Het heeft ook gewerkt! Ik heb op moment van schrijven al me Het Paleis en Larf contact voor een interview.

Daarna hadden we het over mijn aankomende stap: de experimenten.

Ik legde haar uit hoe ik mijn experimenten had opgebouwd.

Experiment 1: Gedichtendag zou tien weken lang duren, waarin de leerlingen tijd krijgen om een stuk te maken van ongeveer 5 minuten, met behulp van een bron (gedichten).

Experiment 2: Eindoptreden zou even lang duren, maar nu moeten de kinderen een stuk maken van ongeveer 10 minuten, zonder hulp van een bron.

Hier kreeg ik zeer heldere vragen over, zoals: “Waarom het tijdsverschil?” en “Waarom eerst wel en daarna geen bron?”

Ik legde haar uit dat ik het einddoel als variabele wou. Wat gebeurt er als je ze dubbel zo lang moet laten performen? Ook het wel en niet geven van een bron zou een variabele zijn. Heel snel vertelde ze me dat dit geen interessante variabelen zijn voor mijn onderzoek. Want, zo was haar bedenking, wat is dan je einddoel? En hoe veel kunnen die kinderen verzetten op deze timing?

Ze gaf me een helder inzicht hoe ik mijn experimenten moest aanpassen. Want ze zijn, op dit moment, te breed. De timing ging van 5 minuten en 10 minuten naar 7 minuten. “Dat is al lang genoeg” vertelde Tanya me.

Daarnaast zijn de gedichten een goede springplank voor de leerlingen, en die moet je ook kunnen bieden in *experiment 2: Eindoptreden*. Er zijn kinderen in de klassen met zeer uiteenlopende ervaring. Sommigen hebben nog nooit gespeeld, anderen al een keer of twee en zijn dus jouw structuur al gewoon.

Op aanraden van Tanya is dat nu een brainstormsessie geworden met de kinderen, als ankerpunt. Zo is er nog altijd ruimte voor chaos, maar wel met de veiligheid van een structuur voor zowel het welbevinden van de leerlingen, het eisenpakket van de scholen als het doel van het onderzoek.

We sloten het gesprek af met een uitwisseling van gegevens en een bedanking voor elkaars tijd.

Gesprekspartner #2: Mary Vincent-Aarts

Na een korte pauze, sprak ik Mary Vincent Aarts. Zij is docent beeldende vorming, kunst beeldend en kunst algemeen aan de Roncalli Scholengemeenschap, beeldend kunstenaar en onderzoeker.

Na een introductie van zowel mezelf, als de onderwijsvorm DKO en de verschillende definities chaos, kwam Mary met een interessant gegeven: de cognitieve ontwikkeling van het kind. Wat kan een kind, op deze fase van diens leeftijd verwerken en behappen? Wat is chaos voor een kind in deze fase en/of in andere fasen?

Dit zou kunnen gaan over zelfexpressie en waardering. Het kind zoekt een manier om zich te gedragen en dat kan overkomen voor een ouder/docent als chaotisch. Het is net voor dat kind een zoeken naar een “goede manier” van zichzelf te tonen en daar reactie op te krijgen. Ze gaf me de titel van een boek, *Wow Factor* van Anne Bamford. Ze vertelde me ook dat dit onderzoek zeer interessant kan zijn voor de kinderen om zelfzekerheid door creativiteit te stimuleren. Hoe meer ze eigenaarschap in de hand krijgen, hoe meer ze beseffen wat ze kunnen. Daar komt kracht uit.

We spraken verder over de experimenten en ik vertelde haar wat Tanya Hermesen me had aangeraden. De structuur, die miste ik nog.

Mary vertelde me dat die structuur ook echt belangrijk was, en dat het sociale van de kinderen niet vergeten mag worden. De verschillende rollen die kinderen aannemen in een groep zijn essentieel in mijn onderzoek: wie is de leider? Wie volgt? Wie kruipt er stil in een hoekje?...

Het gaat dus vooral om die “hoe” goed bij te sturen, zowel voor dat je aan het experiment begint als tijdens. Dit heet “de stormingfase & normering”, volgens de *Wow Factor* van Anne Bamford.

Nadien vroeg ik haar of ze nog tips voor me had. Wat de dingen zijn die haar echt geholpen hebben tijdens het voeren van de experimenten.

Ze vertelde me dat ze constant vragen stelde, aan zichzelf en iedereen om haar heen.

Wat zie je?

Wat denk je te zien?

Wat vraag je jezelf af?

Ook daar gaf Mary me een boektitel voor: *Thinking Routines* van Clair Brown.

Daarna gaf Mary me nog een paar belangrijke kernwoorden om mee te nemen in mijn analyses.

- Betrokkenheid (van de kinderen. Waar zit de interesse? Kun je vanuit die betrokkenheid meer chaos creëren? Hoe kun je ze echt meekrijgen in wat jij wil, en daardoor in wat zij nodig hebben.)
- Veiligheid (wat voor regels spreek je af met hen als het té chaotisch wordt? Waar trek je je grenzen? Hoe kunnen de kinderen aangeven wat ze wel of niet fijn vinden?)

Als laatste onderdeel van het gesprek wisselde we contactgegevens uit met elkaar, bedankingen voor het gesprek en voor elkaars tijd.